

การพัฒนาการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมืองเรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้
แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี
Development of learning of civic duty subject on classroom discipline using
cooperative learning process of Mathayom 4/4 students
at Phibunwittayalai School, Lopburi Province

ประณิตา ทานะธรรมณ์ และจักรวัฒน์ แสงแจ่ม

Pranittha Thanaram and Chakrawat Saengchaem

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

Thepsatri Rajabhat University

Email: csaengchaem@gmail.com

Received November 25, 2020 & Revise December 25, 2020 & Accepted December 30, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเป็นการวิจัยในชั้นเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมือง เรื่อง ระเบียบวินัยในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่องการพัฒนาการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมือง เรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้

คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ของผลการประเมินโดยใช้สูตร $\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$

ผลการวิจัย พบว่า โดยภาพรวมของนักเรียนที่สามารถเรียนรู้เรื่องระเบียบวินัยได้ดีมาก เห็นความสำคัญของการรักษาระเบียบวินัยและสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดในชั้นเรียนได้ดีมากครูผู้สอนมีการเริ่มแรงโดยการกล่าวคำชมเชยนักเรียนทุก ๆ คน เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติตามชั้นเรียน เป็นการพัฒนาการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมืองเรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียนที่นำไปสู่การปฏิบัติจริง เพื่อให้นักเรียนเกิดการซึมซับ และมีจิตสำนึกในการปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัยอันเป็นคุณสมบัติของพลเมืองดีในสังคม สถาบันครอบครัวและโรงเรียนมีผลอย่างมากต่อการมีระเบียบวินัยของเด็กคนหนึ่ง ครูและผู้ปกครองต้องทำหน้าที่กำหนดให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ว่าสิ่งใดที่เขาสามารถทำได้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาการควบคุมตนเองของเด็ก ภายใต้งานที่เด็กเลือกแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นเพื่อให้เด็กสามารถใช้ชีวิตอย่างมีอนาคตและอยู่ในโลกของความเป็นจริงได้อย่างมีความสุข ระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม

คำสำคัญ: การพัฒนาการเรียนรู้, วิชาหน้าที่พลเมือง, ระเบียบวินัยในชั้นเรียน, กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียน

Abstract

This research is a classroom research. The objective is to develop the learning of civic duty in the subject of classroom discipline by using the collaborative learning process. The research aims to develop the learning of civic duty in the subject of classroom discipline by using the collaborative learning process of Mathayom 4/4 students of Phibun Wittayalai School, Lopburi Province. The sample group used is Mathayom 4/4 students of Phibun Wittayalai School, Lopburi Province. The research instrument is an observation form created by the researcher. The data is analyzed by calculating the mean of the evaluation results using the formula $\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$

The research results found that overall, the students who were able to learn discipline very well saw the importance of maintaining discipline and were able to follow the rules in the classroom very well. The teachers initiated by praising every student to motivate students to follow the rules in the classroom. This is the development of the learning of civic duty in the subject of classroom discipline that leads to actual practice. This is to allow students to absorb and have a sense of discipline, which is a characteristic of good citizens in society. The family and school institutions have a great effect on the discipline of a child. Teachers and parents must act to determine what children and youths can learn as a foundation for developing self-control in children. Under the condition that children choose to behave appropriately and be accepted by others so that children can live happily in the future and live in the real world, discipline is necessary for living together in society.

Keywords: learning development, civic duty, classroom discipline, students' collaborative learning process

บทนำ

ในปัจจุบันในประเทศไทยประชาชนและเยาวชนขาดระเบียบวินัยอย่างหนักและเห็นได้ชัดไม่ว่าจะเรื่องเล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่ก็ตาม ส่วนหนึ่งอาจจะมาจากการขาดการอบรมในสมัยยังเด็กเลยหล่อหลอมให้กลายเป็นคนที่ขาดระเบียบวินัยในปัจจุบัน

บทบรรณาธิการ (2562) ได้อธิบายไว้ว่า เราจะพบว่าในสังคมชาติพัฒนาแล้วในตะวันตกนั้น เขาจะสอนให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ที่จะเคารพสิทธิของผู้อื่นมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่จำเป็นต้องอธิบายแต่เด็กก็สามารถเรียนรู้ได้จากการกระทำของผู้ใหญ่และเรียนรู้ด้วยตนเองว่าสิ่งใดทำไปแล้วจะเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น และเข้าใจในทันทีว่าเขาควรจะเชื่อฟังและปฏิบัติตามหรือไม่ เยาวชนของชาติตะวันตกหลายประเทศจะมีระเบียบวินัยที่เคร่งครัดมากเพราะได้รับคำห้ามจากผู้ใหญ่เกี่ยวกับอันตรายมาก่อนนอกจากนี้ยังเรียนรู้ว่าหากยังคงปฏิบัติต่อไปเขาอาจจะต้องถูกลงโทษเด็กส่วนใหญ่ต้องการให้ผู้ใหญ่ควบคุมความประพฤติของเขา แต่ไม่ใช่ด้วยการข่มขู่หรือทำร้ายร่างกาย การฝึกระเบียบวินัยเด็กและเยาวชน ให้เขาสามารถแสดงออกภายใต้ขอบเขตที่เหมาะสมให้เรียนรู้สิทธิความเป็นส่วนตัวทั้งของตนเองและผู้อื่น เด็กต้องมีหน้าที่เรียนรู้และมีความรับผิดชอบเพื่อพัฒนาการควบคุมตนเองให้ดีขึ้น เด็ก ๆ จะได้รับการฝึกพัฒนาทักษะและวุฒิภาวะด้านอารมณ์ และไม่ใช่วิธีการตามใจโดยปราศจากขอบเขตของผู้ปกครองหรือพ่อแม่ ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพให้มีความสมดุลเยาวชนที่ถูกอบรมโดยขาดระเบียบวินัยหากไม่ได้รับการช่วยเหลือแก้ไขจะเติบโตด้วยความไม่มั่นใจ เพราะนอกจากไม่สามารถควบคุมตนเองแล้วยังไม่สามารถเรียนรู้สิ่งใดควรทำและไม่ควรทำจะมีการตัดสินใจที่ช้ามีความอดทนน้อยไม่สามารถยอมรับความผิดพลาดต่าง ๆ ได้ และอาจจะส่งผลเสียต่อประเทศชาติในอนาคตในที่สุด

ดังนั้น การแก้ไขปัญหาล่าช้าต้องเริ่มจากสถาบันครอบครัวและโรงเรียนผู้ที่เป็นครูอาจารย์ต้องทำหน้าที่กำหนดให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ว่าสิ่งใดที่เขาสามารถทำได้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาการควบคุมตนเองของเด็ก ภายใต้เงื่อนไขที่เด็กเลือกแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นเพื่อให้เด็กสามารถใช้ชีวิตอย่างมีอนาคตและอยู่ในโลกของความเป็นจริงได้อย่างมีความสุข ระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม

วิชาหน้าที่พลเมือง กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก วิชาหน้าที่พลเมืองช่วยสอนและปลูกฝังความเป็นพลเมืองดีในสังคมให้แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้รู้จักบทบาท หน้าที่ของตนเอง เรียนรู้การประพฤติ ปฏิบัติตนในสังคม เรียนรู้การปรับตัวให้อยู่ร่วมกับคนในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข

ในปีพุทธศักราช 2557 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศเรื่องการเพิ่มวิชาหน้าที่พลเมืองเป็นรายวิชาเพิ่มเติมในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2561 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากระทรวงศึกษาธิการได้ให้ความสำคัญกับการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคม ให้กับนักเรียนซึ่งเป็นอนาคตของชาติ

ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการสอนให้นักเรียนรู้จักความมีระเบียบวินัย รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง เนื่องจากนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 ต้องปรับตัวเข้ากับกฎกติกาในชั้นเรียนและการเรียนในรูปแบบที่แตกต่างจากเดิมในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยจึงได้จัดทำวิจัยในชั้นเรียน วิชาหน้าที่พลเมือง กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบ

ร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของโรงเรียน และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีวินัย สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์การวิจัย

การพัฒนาการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมืองเรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรีในประเด็นต่อไปนี้

1. เพื่อพัฒนาการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมือง เรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมืองเรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรีผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องโดยมีเนื้อหาตามลำดับดังนี้ คือ เอกสารเกี่ยวกับหน้าที่พลเมือง เอกสารเกี่ยวกับระเบียบวินัย เอกสารเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารเกี่ยวกับหน้าที่พลเมือง

ความเป็นพลเมือง คือ สถานภาพของบุคคลที่จารีตประเพณีหรือกฎหมายของรัฐรับรองซึ่งให้แก่สิทธิและหน้าที่แห่งความเป็นพลเมืองแก่บุคคล (พลเมือง) ซึ่งอาจรวมสิทธิออกเสียงเลือกตั้งการทำงานและอาศัยอยู่ในประเทศ สิทธิกลับประเทศ สิทธิครอบครองอสังหาริมทรัพย์ การคุ้มครองทางกฎหมายต่อรัฐบาลของประเทศ และการคุ้มครองผ่านกองทัพหรือการทูต พลเมืองยังมีหน้าที่บางอย่าง เช่น หน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐ จ่ายภาษี หรือรับราชการทหาร บุคคลอาจมีความเป็นพลเมืองมาก และบุคคลที่ไม่มีความเป็นพลเมืองเรียก ผู้ไร้สัญชาติ (stateless) สัญชาติมักใช้เป็นคำพ้องกับความเป็นพลเมืองในภาษาอังกฤษ ที่สำคัญในกฎหมายระหว่างประเทศ แม้คำนี้บางครั้งเข้าใจว่าหมายถึงการเป็นสมาชิกชาติ (กลุ่มชาติพันธุ์ขนาดใหญ่) ของบุคคล ในบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร สัญชาติและความเป็นพลเมืองมีความหมายต่างกัน ความเป็นพลเมือง (2562)

คำว่า พลเมือง มาจากภาษาลาตินว่า (พลเมือง) ซึ่งเคยใช้ในยุคโบราณซึ่งเกี่ยวกับประชาธิปไตยในกรีกและโรมัน ต่อมายุคกลางไม่ได้นำมาใช้แต่คำว่าพลเมืองก็ได้มีการนำกลับมาใช้อีกครั้งในช่วงของการปฏิวัติในประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และฝรั่งเศสในปลายศตวรรษที่ 18 การเป็นพลเมืองมีหลายมิติการที่จะเป็นพลเมืองนั้นต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ ความเป็นพลเมือง (2562) 1. มีเอกลักษณ์ที่มาจากความเป็นสมาชิกของชุมชนทางการเมือง 2. ยึดถือค่านิยมเฉพาะและอุดมคติ 3. มีสิทธิและหน้าที่ 4. มีส่วนร่วมทางการเมือง 5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง

แนวคิดการสร้างความเป็นพลเมืองเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เป็นวิธีการที่องค์การสหประชาชาติให้ความสนใจมาก เพื่อที่จะทำให้การอยู่ร่วมกันมีความมั่นคงและปลอดภัยสำหรับสังคมตะวันตกให้ความสำคัญกับความเป็นพลเมืองเป็นอย่างมาก และพลเมืองก็รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนดได้อย่างชัดเจน พลเมือง (Citizen) หรือ ความเป็นพลเมือง (Citizenship) ในยุคสังคมกรีกและโรมันถือเป็นต้นแบบของประชาธิปไตย และมีพัฒนาความเป็นเมืองที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ประชาชนเข้าใจสภาพการณ์ทางสังคมกว้างมากขึ้น ผลจากการติดต่อสื่อสารกันทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง ดังนั้นศตวรรษที่ 21 มีผู้นำรัฐต่าง ๆ หยิบเอา “ความเป็นพลเมือง” เป็นเครื่องมือพัฒนาการอยู่ร่วมกัน และส่งเสริมระบบการเมืองการปกครองก้าวไปสู่ความเป็นพลเมืองในสังคมประชาธิปไตย และประเทศนั้น ๆ ต้องปลูกฝังรากฐานความรู้ความเป็นพลเมือง ให้สืบทอดได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน ความเป็นพลเมือง (2562)

คำว่า พลเมือง ไม่ใช่คำที่อยู่อย่างโดดๆ แต่เป็นคำที่คู่กับคำว่า ชุมชนการเมือง ที่กรีกเรียกว่า (Polis) และคนปัจจุบันเรียกว่ารัฐ (State) พลเมืองเป็นสมาชิกของชุมชนการเมืองหรือรัฐซึ่งหมายความว่าได้ก็ตามที่มนุษย์มาอยู่ร่วมกัน มีการใช้อำนาจจัดการบริการกิจกรรมต่าง ๆ ภายในน้อยมากที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่สูงส่งกับใคร การเป็นคนจึงเท่ากับเป็นเรื่องการเมือง (To be human is to be political) พูดอีกอย่างหนึ่งคือ คนเป็นสัตว์การเมือง (Man is a political animal) ความเป็นพลเมืองก็คือการเข้าร่วมส่วนในชุมชนการเมือง กล่าวอีกอย่างหนึ่งไม่มีพลเมืองก็ไม่มีชุมชนการเมืองหรือไม่มีรัฐ ความเป็นพลเมือง (2562)

กล่าวโดยสรุป ในสมัยที่ระบอบประชาธิปไตยมีบทบาทและได้รับการยอมรับไปทั่ว คำว่า พลเมือง ก็ได้กลายเป็นคำที่ได้รับการยอมรับมากขึ้น เช่น กันประชาชนที่อพยพมาจากรัฐของตนเข้าไปอยู่ในรัฐใหม่ ก็เรียกร้องขอสิทธิความเป็นพลเมืองของรัฐใหม่ทั้งนี้ก็เพื่อการได้รับสิทธิผลประโยชน์ต่าง ๆ ในฐานะที่เป็นพลเมือง ส่วนองค์กรที่สนับสนุนการเรียกร้องครั้งนี้โดยการย้าถึงสิทธิมนุษยชนที่คน ๆ หนึ่งได้รับ และสิทธิมนุษยชนนั้นก็จะเป็นส่วนหนึ่งนำไปสู่ความเป็นพลเมืองในที่สุด

สิ่งหนึ่งที่จะทำให้สังคมไทยมีความสุขได้ คือ คนไทยทุกคนต้องปฏิบัติตนเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย มีหลักประชาธิปไตยในการดำรงชีวิต ปฏิบัติตามกฎหมายและทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งการสร้างความเป็นพลเมืองไม่ใช่การทำให้ประชาชนรู้สึกถึงสิทธิและหน้าที่ของตนเองมีแต่สิ่งที่จะต้องทำให้ประชาชนได้เรียนรู้และเข้าใจอย่างถูกต้อง สิ่งแรกคือ “พื้นฐานความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย” มี 3 ประการ ดังนี้

1. เคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทุกคนเกิดมามีคุณค่าเท่ากันอาจล่วงละเมิดได้ การมีอิสรภาพและความเสมอภาคการยอมรับในเกียรติภูมิของแต่ละคน โดยไม่คำนึงถึงสถานภาพทางสังคมยอมรับความแตกต่างของทุกคน
2. เคารพสิทธิ เสรีภาพ และกฎกติกาของสังคมที่เป็นธรรม โดยให้ความสำคัญต่อสิทธิเสรีภาพ การมีกฎกติกาที่วางอยู่บนความยุติธรรมและชอบธรรม มีหลักในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพไม่ให้ถูกละเมิด

3. รับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม โดยคำนึงถึงบทบาท หน้าที่ของความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตยโดยมุ่งเน้นไปที่คุณลักษณะสำคัญในหน้าที่และความรับผิดชอบต่อสังคมและการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหาด้วยเหตุผล

ดังนั้น หากประชาชนได้เข้าใจในหลักพื้นฐานความเป็นพลเมืองทั้ง 3 หลักการที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว และสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลได้ก็จะทำให้สังคมไทยพัฒนาเป็นสังคมประชาธิปไตยได้อย่างแท้จริง

ความหมายของหน้าที่พลเมือง

คำว่า “หน้าที่พลเมือง” จะใช้เรียกทดแทนกันได้กับคำว่า “พลเมือง” หรือคำว่า “พลเมืองไทย” และคำว่า “พลเมืองดีตามวิถีประชาธิปไตย”

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา (2556) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับคำว่าพลเมืองไว้ดังนี้ พลเมือง หมายถึง คนที่มีสิทธิและหน้าที่ในฐานะประชาชนของประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือประชาชนที่อยู่ภายใต้ผู้ปกครองเดียวกัน มักมีวัฒนธรรมเดียวกัน เช่น ประเทศจะเจริญหากผู้ปกครองและผู้ใต้ปกครองหรือพลเมืองมีศีลธรรม

ความหมายเกี่ยวกับคำว่าพลเมืองดีไว้ดังนี้ พลเมืองดี หมายถึง ประชาชนที่ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคมมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง และปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมไม่ละเมิดล่วงล้ำสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

ธีรชัย ภูบาลชื่น, และคณะ(ม.ป.ป.) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับคำว่าพลเมืองและพลเมืองไทยไว้ดังนี้ พลเมือง หมายถึง พลกำลังของประเทศ ซึ่งมีส่วนเป็นเจ้าของประเทศ และหมายถึงประชาชนที่มีสัญชาติไทย มีสิทธิ หน้าที่ เสรีภาพภายใต้กฎหมายไทย แตกต่างจากชาวต่างชาติที่เข้าเมืองมาเพื่อประกอบธุรกิจ เพื่อการท่องเที่ยวหรือหลบหนีเข้าเมือง บุคคลเหล่านี้เข้ามาอยู่ในประเทศไทยเป็นการอยู่ชั่วคราวไม่ถือว่าเป็นพลเมืองของไทย

พลเมืองไทย หมายถึง บุคคลที่มีความเป็นไทย มีศิลปวิทยา มีธรรมเนียม ประเพณีความเชื่อถือ ความคิดจิตใจที่จะรักษาความสามัคคีความเป็นปึกแผ่น อยู่ในตนเองและสามารถที่จะถ่ายทอดความเป็นไทย สืบต่อ ไปยังคนรุ่นหลังอย่างถูกต้องและเหมาะสม

หน้าที่พลเมือง ซึ่ง ญัฐนันท์ ศิริเจริญ. (ม.ป.ป.) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับคำว่าพลเมืองดีตามวิถีประชาธิปไตยไว้ดังนี้ พลเมืองดีตามวิถีประชาธิปไตย คือ คนที่ยึดหลักประชาธิปไตยในการดำรงชีวิต ปฏิบัติตนอยู่ในจริยธรรมที่ดีงาม ประพฤติตนในกรอบของสิทธิเสรีภาพและหน้าที่ของการเป็นพลเมืองดี รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้ผู้อื่นปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดี การมองเห็นคุณค่าของวิถีประชาธิปไตยจะช่วยให้สังคมมีความมั่นคงปลอดภัยและสงบสุขมากขึ้นวิถีประชาธิปไตยของพลเมืองดี

จากทัศนะของนักวิชาการดังกล่าวพอสรุปได้ว่า หน้าที่พลเมือง หมายถึง การปฏิบัติตนเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย มีหลักประชาธิปไตยในการดำรงชีวิต ปฏิบัติตามกฎหมายและทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม

ความสำคัญของหน้าที่พลเมือง

ณัฐนา (ม.ป.ป.) ได้อธิบายความสำคัญของหน้าที่พลเมืองไว้ดังนี้ พลเมืองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของสังคมของสังคมไทย เช่นเดียวกับสังคมอื่น ๆ ทุกสังคมย่อมต้องการพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งหมายถึงความมีร่างกายจิตใจดี คิดเป็น ทำเป็น แก้ไขปัญหาได้ มีประสิทธิภาพเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้า ความมั่นคงให้กับประเทศชาติและการเป็นพลเมืองดีนั้นย่อมต้องการปฏิบัติตามบรรทัดฐานและขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมมีคุณธรรมเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตอีกด้วย เพื่อการพัฒนาสังคมให้ยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการพัฒนาให้เป็นพลเมืองดี

ณัฐนันท์ ศิริเจริญ. (ม.ป.ป.) ได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการพัฒนาให้เป็นพลเมืองดีดังนี้ 1) เพื่อให้รู้จักปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม 2) เพื่อปลูกฝังทักษะการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม 3) เพื่อปลูกฝังความมีระเบียบวินัย และเคารพกฎหมาย 4) เพื่อปลูกฝังให้มีทัศนคติและค่านิยมที่ดีต่อสังคม

ลักษณะของพลเมืองดี

ลักษณะของพลเมืองดีดังนี้ การเป็นพลเมืองดีจะมีลักษณะอย่างไรวินั้น สังคมจะเป็นผู้กำหนดลักษณะที่พึงประสงค์เพื่อที่จะได้พลเมืองที่ดี คุณสมบัติของสมาชิกในสังคมก็จะต้องมีคุณสมบัติที่เป็นพื้นฐานและคุณสมบัติเฉพาะ ดังนี้

1 คุณสมบัติพื้นฐาน คือ คุณสมบัติทั่วไปของการเป็นพลเมืองดี เช่น ขยัน อดทน ซื่อสัตย์ ประหยัด รับผิดชอบ มีเหตุผล โอบอ้อมอารี มีเมตตา เห็นประโยชน์ส่วนรวมมีความสำคัญเสมอ

2 คุณสมบัติเฉพาะ คือ คุณสมบัติเฉพาะอย่างที่ต้องการให้บุคคลพึงปฏิบัติ เช่น ต้องการบุคคลที่มีคุณธรรมนำความรู้ ต้องการให้คนในสังคมไทยหันมาสนใจ พัฒนาวิจัยในงานอาชีพด้านการเกษตรให้มาก เนื่องจากเป็นพื้นฐานของสังคมไทย เนื่องจากเป็นพื้นฐานของสังคมไทย เพื่อการพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืน

การปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีของประเทศไทยและสังคมโลก

การปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีของประเทศไทยและสังคมโลกดังนี้

1. เคารพกฎหมายและปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของสังคม เมื่อพลเมืองทุกคนปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของสังคม และบทบัญญัติของกฎหมาย เช่น ไม่ล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่น หรือไม่กระทำความผิดตามที่กฎหมายกำหนดก็จะทำให้รัฐไม่ต้องเสียงบประมาณในการป้องกัน ปราบปรามและจับกุมผู้ที่กระทำความผิดมาลงโทษ นอกจากนี้ยังทำให้สังคมมีความเป็นระเบียบสงบสุขทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างสมานฉันท์ไม่หวาดระแวงคิดร้ายต่อกัน

2. เป็นผู้มีความเห็น และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นทุกคนย่อมมีอิสรเสรีภาพในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน ซึ่งการรู้จักการใช้เหตุผลในการดำเนินงาน จะทำให้ช่วยประสานความสัมพันธ์ ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีงามต่อกัน

3. ยอมรับมติของเสียงส่วนใหญ่ เมื่อมีความขัดแย้งกันในการดำเนินกิจกรรมอันเกิดจากความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และจำเป็นต้องตัดสินใจปัญหาด้วยการใช้เสียงข้างมากเข้าช่วย และมติส่วนใหญ่ตกลงว่าอย่างไร ถึงแม้ว่าจะไม่ตรงกับความคิดของเรา เราก็ต้องปฏิบัติตาม เพราะเป็นมติของเสียงส่วนใหญ่นั้น

4. เป็นผู้นำมีน้ำใจประชาธิปไตย และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ผู้ที่มีความเป็นประชาธิปไตยนั้น จะต้องมีความเสียสละในเรื่องที่จำเป็น เพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวมและรักษาไว้ซึ่งสังคมประชาธิปไตย เป็นการส่งผลต่อความมั่นคงและความก้าวหน้าขององค์กร ซึ่งสุดท้ายแล้วผลประโยชน์ดังกล่าวก็ย้อนกลับมาสู่สมาชิกของสังคม เช่นการไปใช้สิทธิ์เลือกตั้ง ถึงแม้ว่าเราจะมีอาชีพบางอย่างที่มีรายได้ตลอดเวลา เช่นค้าขาย แต่ก็ยอมเสียเวลาค้าขายเพื่อไปลงสิทธิ์เลือกตั้ง บางครั้งเราต้องมีน้ำใจช่วยเหลือกิจกรรมส่วนรวม เช่น การสมัครเป็นกรรมการเลือกตั้ง หรือสมาคมบำเพ็ญประโยชน์ส่วนรวม เป็นต้น

5. เคารพในสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น ควรรู้จักเคารพในสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น เช่น บุคคลมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด แต่ต้องไม่เป็นการพูดแสดงความคิดเห็นที่ใส่ร้ายผู้อื่น ให้เสียหาย

6. มีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม ชุมชน ประเทศชาติ ในการอยู่ร่วมกันในสังคม ย่อมต้องมีการทำงานเป็นหมู่คณะ จึงต้องมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบในงานนั้น ๆ ให้สมาชิกแต่ละคนนำไปปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายไว้อย่างเต็มที่

7. มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมือง การปกครอง ในสังคมประชาธิปไตยนั้นสมาชิกทุกคนต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมืองการปกครอง เช่น การเลือกตั้ง เป็นต้น

8. มีส่วนร่วมในการป้องกัน แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง ช่วยสอดส่องพฤติกรรมมั่วสุมของเยาวชนในสถานบันเทิงต่าง ไม่หลงเชื่อข่าวลือคำกล่าวร้ายโจมตี ไม่มองผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับเราเป็นศัตรู รวมถึงส่งเสริมสนับสนุนการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยสันติวิธี

9. มีคุณธรรม จริยธรรม และปฏิบัติตามหลักธรรม ทุกคนควรมีศีลธรรมไว้เป็นหลักในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลให้ดำเนินไปอย่างเหมาะสม ถึงแม้จะไม่มีบทลงโทษใด ๆ ก็ตาม

คุณธรรม จริยธรรมของการเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติและสังคมโลก

คุณธรรม จริยธรรมคือ สิ่งที่เป็นความดีควรประพฤติปฏิบัติ เพราะจะนำความสุข ความเจริญ ความมั่นคงมาสู่ประเทศชาติ สังคม และบุคคล คุณธรรมจริยธรรมที่สำคัญ ๆ มีดังต่อไปนี้ ๖ ฐานันท์ ศิริเจริญ. (ม.ป.ป.)

1. ความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ประเทศชาติ

2. ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ หมายถึง การปฏิบัติกิจการงานของตนเอง และที่ได้รับมอบหมายด้วยความมานะพยายาม อุทิศกำลังกาย กำลังใจอย่างเต็มความสามารถ ทั้งนี้รวมไปถึงการรับผิดชอบงานล้มเหลวพยายามแก้ไขปัญหาและอุปสรรคโดยไม่เกี่ยงงอนผู้อื่น

3. ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การเป็นผู้รู้และปฏิบัติตามแบบแผนที่ตนเอง ครอบครัวยอมรับ และสังคมกำหนดไว้ โดยที่จะปฏิเสธไม่รับรู้กฎเกณฑ์หรือกติกาต่าง ๆ ของสังคมไม่ได้

4. ความซื่อสัตย์ หมายถึง การปฏิบัติตน ทางกาย วาจา จิตใจ ที่ตรงไปตรงมา ไม่แสดงความคดโกง ไม่หลอกลวง ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ล้วนว่าจว่าจะทำงานสิ่งใดก็ต้องทำให้สำเร็จเป็นยอดดี ไม่กลับกลอก มีความจริงใจต่อทุกคน จนเป็นที่ไว้วางใจของคนทุกคน

5. ความเสียสละ หมายถึง การปฏิบัติตนโดยอุทิศกำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังปัญญา เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นและสังคมด้วยความตั้งใจจริง มีเจตนาที่บริสุทธิ์ คุณธรรมด้านนี้เป็นการสะสมบารมีให้แก่ตนเอง ทำให้มีใครรักใคร่ไว้วางใจ เป็นที่ยกย่องของสังคม ผู้คนเคารพนับถือ

6. ความอดทน หมายถึง ความเป็นผู้มีจิตใจเข้มแข็ง ไม่ท้อถอยต่ออุปสรรคใด ๆ มุ่งมั่นที่จะทำงานให้บังเกิดผลดีโดยไม่ให้ผู้อื่นเดือดร้อน ความอดทนมี 4 ลักษณะ คืออดทนต่อความยากลำบาก เจ็บป่วย ได้รับทุกขเวทนามิ่ไม่แสดงอาการจนเกินกว่าเหตุ อดทนต่อการตรากตรำทำงาน ไม่ทอดทิ้งงาน พินฝ่าอุปสรรคจนประสบผลสำเร็จ อดทนต่อความเจ็บใจ ไม่แสดงความโกรธ ไม่อาฆาตพยาบาท อดทนต่อคำเสียดสี อดทนต่อกิเลส คือ ไม่อยากได้ของผู้อื่นจนเกิดทุกข์ ไม่ตอบโต้คนอื่นที่ให้เราโกรธ และไม่ลุ่มหลงในสิ่งที่จะพาเราไปพบกับความเสียหาย

7. การไม่ทำบาป หมายถึง การงดเว้นพฤติกรรมที่ชั่วร้าย สร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นเพราะเป็นเรื่องเศร้าหมองของจิตใจ ควรงดเว้นพฤติกรรมชั่วร้าย 3 ทาง คือ ทางกาย เช่น ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ทุจริต ไม่ลักขโมย ไม่ผิดประเวณี ทางวาจา เช่น ไม่โกหก ไม่กล่าวถ้อยคำหยาบคาย ไม่ใส่ร้าย ทางใจ เช่น ไม่คิดเนรคุณ ไม่คิดอาฆาต ไม่คิดอยากได้

8. ความสามัคคี หมายถึง การที่ทุกคนมีความพร้อมกาย พร้อมใจ และพร้อมความคิดเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีจุดมุ่งหมายที่จะปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ โดยไม่มีการเกี่ยงงอนหรือคิดชิงดีชิงเด่นกัน ทุกคนมุ่งที่จะให้สังคมและประเทศชาติเจริญรุ่งเรือง มีความรักใคร่กลมเกลียวกันด้วยความจริงใจ ความไม่เห็นแก่ตัว การวางตนเสมอต้นเสมอปลายก็หมายถึงความสามัคคีด้วย

บทบาทหน้าที่ของพลเมืองดีต่อประเทศชาติ และสังคมโลก

บทบาทและหน้าที่ของพลเมืองดีต่อประเทศชาติและสังคมโลกไว้ดังนี้

บทบาท หมายถึง การปฏิบัติตามสิทธิหน้าที่อันเนื่องมาจากสภาพของบุคคล เนื่องจากบุคคลมีหลายสภาพในคนเดียว ฉะนั้นบทบาทของบุคคลจึงต้องปฏิบัติไปตามสภาพในสถานการณ์ตามสภาพนั้น ๆ

หน้าที่ หมายถึง ภาระรับผิดชอบของบุคคลที่จะต้องปฏิบัติ เช่น หน้าที่ของบิดาที่มีต่อบุตร เป็นต้น

การปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีตามวัฒนธรรมไทย

วัฒนธรรม คือ แบบแผนการกระทำ หรือผลการกระทำที่พัฒนาจากสภาพเดิมตามธรรมชาติให้ดียิ่งขึ้นจนเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม เช่น กิริยา มารยาท การพูด การแต่งกาย การรับประทานอาหาร เป็นต้น

ต้น วัฒนธรรมการไหว้ เป็นวัฒนธรรมภายนอกที่มักได้รับการตอบสนองจากผู้ได้รับด้วยการไหว้ตอบนอกจากนี้ ยังมีวัฒนธรรมไทยอื่นๆที่งดงาม เช่น การกราบ การทำบุญตักบาตร การแต่งกายแบบไทย เป็นต้น

การปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีตามประเพณีไทย

ขนบธรรมเนียมประเพณี คือ สิ่งที่ปฏิบัติสืบทอดสืบทอดกันมาและถือว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ดีงามของแต่ละสังคมอาจเหมือนกัน คล้ายกัน หรือแตกต่างกันก็ได้ และสิ่งที่ดีงามของสังคมหนึ่งเมื่อเวลาผ่านไปสังคมนั้นอาจเห็นเป็นสิ่งไม่ดีงามก็ได้ วัฒนธรรมและประเพณีไทย เป็นกิจกรรมที่สืบทอดมายาวนานและสังคมยอมรับว่าเป็นสิ่งดีควรอนุรักษ์ไว้

การเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมไทยและสังคมโลก

การที่บุคคลจะเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมไทยและสังคมโลก จะต้องคำนึงถึงสถานภาพบทบาท สิทธิ เสรีภาพ และหน้าที่ในการปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดี

เอกสารเกี่ยวกับระเบียบวินัย

ความหมายของระเบียบวินัย

พิชญา มีอาหาร และ อมรรรัตน์ เกตุสวัสดิ์ (ม.ป.ป.) ระเบียบวินัย หมายถึง แบบแผน กฎเกณฑ์ ที่กำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติ คนที่มีระเบียบวินัยเป็นคนที่สามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตนได้ตามแบบแผนกฎเกณฑ์ และข้อบังคับของสังคมนั้นได้โดยอาจจะใช้กฎเกณฑ์ ข้อบังคับเป็นเครื่องกำหนดให้ทำตาม ซึ่งเรียกว่า ระเบียบวินัย ภายนอกหรืออาจจะปฏิบัติเพราะตระหนักถึงความถูกต้องเหมาะสมดีงามด้วยตัวของตัวเองแม้บางอย่างจะไม่ได้มีการกำหนดไว้เป็นกฎเกณฑ์ข้อบังคับก็ตาม ซึ่งเรียกว่ามีระเบียบวินัยในตนเอง การอยู่ร่วมกันเป็นหมู่เหล่า ถ้าขาดระเบียบวินัย ต่างคนต่างทำตามอำเภอใจ ความขัดแย้งและลักลั่นก็จะเกิดขึ้น ยิ่งมากคนก็ยิ่งมากเรื่อง ไม่มีความสุขสบาย การงานที่ทำก็จะเสียผล

ชนัญดา กระทุมทอง และ เมธพร เสือป่า (ม.ป.ป.) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับคำว่าวินัยไว้ดังนี้ วินัย Discipline หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ข้อบังคับสำหรับควบคุมความประพฤติทางกายของคนในสังคมให้เรียบร้อยดีงาม เป็นแบบแผนอันหนึ่งอันเดียวกัน จะได้อยู่ร่วมกัน ด้วยความสุขสบาย ไม่กระทบกระทั่งซึ่งกันและกัน ให้ห่างไกลจากความชั่วทั้งหลายการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่เหล่า ถ้าขาดระเบียบวินัย ต่างคนต่างทำตามอำเภอใจ ความขัดแย้งและลักลั่นก็จะเกิดขึ้น ยิ่งมากคนก็ยิ่งมากเรื่อง ไม่มีความสุขสบาย การงานที่ทำก็จะเสียผลความมีวินัยก็เปรียบเสมือนเฟืองหลาย ๆ ตัว ถ้าหากตัวใดตัวหนึ่งไม่ทำตามหน้าที่ของตนเอง ก็จะส่งผลกระทบให้เฟืองทั้งหมดหยุดทำงาน ตัวอย่างเช่น เรากำลังเข้าแถวอยู่ ถ้ามีคนใดคนหนึ่งเข้าแถวไม่ตรง แถวก็จะดูภาพรวมแล้วไม่เป็นระเบียบตามไปด้วย

ความมีวินัย

ชนัญดา กระทุมทอง และ เมธพร เสือป่า (ม.ป.ป.) ได้อธิบายความมีวินัยไว้ดังนี้ การควบคุมให้เกิดผลดี โดยการสนับสนุนส่งเสริมให้เกิดความเชื่อฟัง เป็นสิ่งควบคุมการปฏิบัติงานของคนหมู่มา เพื่อให้

คนอยู่ในขอบเขตที่ดี เป็นเครื่องมือของผู้นำในการควบคุมพฤติกรรมของคนในองค์กรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนดพฤติกรรมของคนโดยอาศัยการลงโทษและการให้รางวัล

ความมีวินัยที่ต้องฝึกให้เป็นนิสัย มีอยู่ 4 ประการ ขนินยาดำ กระทุ่มทอง และ เมธาพร เสือป่า (ม.ป.ป.) ได้อธิบายไว้ดังนี้

1. ความมีวินัยในการแสดงความเคารพ การรู้จักแสดงความเคารพอย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ ย่อมเป็นเสน่ห์ประจำตัวอย่างหนึ่งของผู้ปฏิบัติ

2. ความมีวินัยในการรักษาความสะอาด ความสะอาดในที่นี้หมายถึง การรักษาความสะอาดทั้งร่างกาย เครื่องนุ่งห่มสิ่งของเครื่องใช้และสถานที่ ทั้งที่เป็นของตนเองและผู้อื่นตลอดจนสถานที่สาธารณะที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้อง การที่ผู้คนในสังคมฝึกนิสัยให้มีความมีวินัยในการรักษาความสะอาดดังกล่าวแล้วนอกจากจะทำให้ทั้งผู้คน สิ่งของ สถานที่ และสิ่งแวดล้อมสะอาด น่าดู เป็นที่เจริญตาเจริญใจแล้ว ยังเป็นการป้องกันมิให้เกิดการจับผิดกันขึ้นอีกด้วย

3. ความมีวินัยในการรักษาความเป็นระเบียบ ความเป็นระเบียบในที่นี้หมายถึง ความมีระเบียบในการทำกิจวัตรประจำวันต่างๆ เกี่ยวกับ การเงิน การนอน การแต่งกาย การทำงานในหน้าที่ที่รับผิดชอบ ทั้งในบ้านและนอกบ้าน ได้แก่ การประกอบอาชีพหรือการศึกษาเล่าเรียน การจัดการเรื่องรายรับและรายจ่าย เรื่องการบริหารร่างกาย และการพักผ่อน เป็นต้น

ผู้ที่มีวินัยในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมสามารถวางแผนจัดระเบียบ ในการทำกิจวัตรประจำวันได้อย่างลงตัว ทำให้ไม่มีปัญหาสับสนวุ่นวาย ย่อมมีอารมณ์ดี สุขภาพและใจของสมาชิกในครอบครัวทุกคนก็พลอยดีไปด้วย ยิ่งกว่านั้นยังอาจสามารถจัดแบ่งเวลาไว้สำหรับศึกษาและปฏิบัติธรรม เป็นกิจวัตรประจำวันได้อีกด้วย ซึ่งถ้าทำได้เช่นนี้ย่อมได้ชื่อว่า บรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ที่ว่า “เราเกิดมาสร้างบารมี” แล้วและถ้ามีวินัยอุสาหะศึกษา และปฏิบัติธรรมมากขึ้นอีกก็จะเป็นการตอกย้ำ ตถาคตโพธิสัทธา ให้เหนียวแน่นยิ่งขึ้น

4. ความมีวินัยในการตรงต่อเวลา ความตรงต่อเวลาในที่นี้หมายถึง ความตรงต่อเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทุก ๆ เรื่อง นับตั้งแต่เรื่องกิจวัตรประจำวันของเราเอง เช่น การกินอาหารแต่ละมื้อเป็นเวลา การเข้านอนและตื่นนอนเป็นเวลาการออกจากบ้านไปทำงานหรือไปโรงเรียนและการกลับถึงบ้านเป็นเวลา เป็นต้น นอกจากนี้ก็เป็นเรื่องความตรงต่อเวลาในการทำภารกิจที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น เช่น การเข้าทำงาน และเลิกงานตรงเวลา การเข้าประชุมและเลิกงานตรงเวลา การเข้าประชุมและเลิกประชุมตรงเวลา การไปถึงที่นัดหมายตรงเวลา เป็นต้น ผู้ที่ปกติตรงต่อเวลาเป็นนิสัยก็เพราะมีความสำนึกรับผิดชอบ ต่อภารกิจหน้าที่ที่ตนจะต้องกระทำอย่างสูง ดังนั้นบุคคลประเภทนี้จึงมีประสิทธิภาพในการทำงานสูง เป็นที่เคารพเชื่อถือไว้วางใจจากผู้ร่วมงานเป็นอย่างดี และมักจะประสบความสำเร็จในอาชีพการงานของตนอีกด้วย

จากทัศนะของนักวิชาการดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ระเบียบวินัย คือ ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรม โดยเกิดจากความรู้สึกรับรู้คุณค่าในการปฏิบัติด้วยตนเอง ไม่ได้เกิดจากอิทธิพลภายนอก เช่น ระเบียบ คำสั่ง การบังคับ

เอกสารเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Theory of Cooperative or Collaborative Learning) นักการศึกษาคนสำคัญที่เผยแพร่แนวคิดของการเรียนรู้แบบนี้คือ สลาบิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และรอเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) ทฤษฎีการเรียนรู้ (ม.ป.ป.) ได้อธิบายเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

Cooperative Learning มีองค์ประกอบ ที่สำคัญ 5 ประการ

1. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependent) หมายถึงการพึ่งพากันในทางบวก แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การพึ่งพากันเชิงผลลัพธ์ คือการพึ่งพากันในด้านการได้รับผลประโยชน์จากความสำเร็จของกลุ่มร่วมกัน ซึ่งความสำเร็จของกลุ่มอาจจะเป็นผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่ม ในการสร้างการพึ่งพากันในเชิงผลลัพธ์ได้นั้น

ต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนทำงาน โดยมีเป้าหมายร่วมกัน จึงจะเกิดแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาซึ่งกันและกัน สามารถร่วมมือกันทำงานให้บรรลุผลสำเร็จได้และการพึ่งพาในเชิงวิธีการ

2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม (Face to Face Promotive Interdependence) หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือกัน มีการติดต่อสัมพันธ์กัน การอภิปราย แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด การอธิบายให้สมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟังเหตุผลของสมาชิกในกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างสมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟังเหตุผลของสมาชิกภายในกลุ่ม จะก่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการคิดของผู้เรียน เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกันทางสังคมจากการช่วยเหลือสนับสนุนกันการเรียนรู้เหตุผลของกัน

3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล (Individual Accountability) หมายถึง ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคน โดยต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนสมาชิก ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสามารถและความรู้ที่แต่ละคนจะได้รับ มีการตรวจสอบเพื่อความแน่ใจว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นรายบุคคลหรือไม่ โดยประเมินผลงานของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งรวมกันเป็นผลงานของกลุ่มให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งกลุ่มและรายบุคคลให้สมาชิกทุกคนรายงานหรือมีโอกาสแสดงความคิดเห็นโดยทั่วถึง ตรวจสอบสรุปผลการเรียนเป็นรายบุคคลหลังจบบทเรียน เพื่อเป็นการประกันว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มรับผิดชอบทุกอย่างร่วมกับกลุ่ม ทั้งนี้สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and Small Group Skills) หมายถึง การมีทักษะทางสังคม (Social Skill) เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขคือ มีความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ สามารถสร้างความไว้วางใจ รู้จักติดต่อสื่อสาร และสามารถ

แก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานร่วมกันที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ

5. กระบวนการทำงานของกลุ่ม (Group Processing) หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่ม โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด มีความร่วมมือทั้งด้านความคิด การทำงาน และความรับผิดชอบร่วมกันจนสามารถบรรลุเป้าหมายได้ การที่จะช่วยให้การดำเนินงานของกลุ่มเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายนั้น กลุ่มจะต้องมีหัวหน้าที่ดี สมาชิกดีและกระบวนการทำงานดี นั่นคือ มีการเข้าใจในเป้าหมายการทำงานร่วมกัน

Johnson and Johnson กล่าวไว้ว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมี 3 ลักษณะคือ

1. ลักษณะแข่งขันกัน ในการศึกษาเรียนรู้ ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามเรียนให้ได้ดีกว่าคนอื่น เพื่อให้ได้คะแนนดี ได้รับการยกย่องหรือได้รับการตอบแทนในลักษณะต่างๆ
2. ลักษณะต่างคนต่างเรียนคือ แต่ละคนต่างก็รับผิดชอบดูแลตนเองให้เกิดการเรียนรู้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่น
3. ลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้คือ แต่ละคนต่างก็รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน และในขณะเดียวกันก็ต้องช่วยให้สมาชิกคนอื่นเรียนรู้ด้วย

ธนิตย์ สุวรรณเจริญ (2558) ได้อธิบายการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน โดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีข้อดีหลายประการ อาทิ 1. ช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของนักเรียน 2. ช่วยพัฒนาความคิดของนักเรียน 3. ช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน 4. ช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน 5. ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกัน 6. ทำให้นักเรียนมีวิสัยทัศน์หรือมุมมองกว้างขึ้น 7. ช่วยการปรับตัวในสังคมดีขึ้น

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีรูปแบบอย่างหลากหลาย ธนิตย์ สุวรรณเจริญ (2558) ได้อธิบายไว้ดังต่อไปนี้

1. คิดและคุยกัน (Think Pairs Share) , เพื่อนเรียน(Partners) , ผลัดกันพูด (Say and Switch) ทั้ง 3 รูปแบบเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกัน ให้นักเรียนจับคู่กันในการตอบคำถาม อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นสถานการณ์ หรือทำความเข้าใจเนื้อหาที่เป็นความคิดรวบยอดที่กำหนดให้
2. กิจกรรมโต๊ะกลม (Roundtable หรือ Roundrobin) เป็นรูปแบบการสอนที่จัดกลุ่มนักเรียนที่มีจำนวนมากกว่า 2 คนขึ้นไป เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคน เขียนความคิดเห็นของตน บอกเล่าประสบการณ์

ความรู้ หรือสิ่งที่ตนกำลังศึกษาให้เพื่อนคนที่อยู่ถัดไปโดยเวียนไปทางด้านใดด้านหนึ่ง สมาชิกทุกคนจะใช้เวลาเท่า ๆ กันหรือใกล้เคียง

3. คู่ตรวจสอบ (Pairs Check) , มุมสนทนา (Corners) , ร่วมกันคิด (Numbered Heads together) เป็นรูปแบบการสอนที่คล้ายคลึงกัน คือ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ให้ช่วยกันตอบคำถาม แก้ไขปัญหา หรือทำแบบฝึกหัด เมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มย่อยสามารถตอบปัญหา หรือแก้ไขได้แล้ว ให้แลกเปลี่ยนกันตรวจสอบคำตอบ โดยการจับคู่ตรวจสอบ หรือจัดมุมสนทนา

4. การสัมภาษณ์แบบสามขั้นตอน (Three Step Interview) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบนี้มี 3 ขั้นตอน โดยครูกำหนดคำถามหรือประเด็นโจทย์ปัญหาให้นักเรียนตอบ มีหลักการดังนี้ นักเรียนจับคู่กันคนที่ 1 เป็นผู้สัมภาษณ์โดยถามคำถามให้คนที่ 2 เป็นผู้ตอบ นักเรียนสลับบทบาทกัน จากผู้ถามเป็นผู้ตอบ และจากผู้ตอบเป็นผู้ถาม นักเรียนในแต่ละกลุ่มย่อย ผลัดกันเล่า สิ่งที่ตนรู้จากคู่ของตน ให้กลุ่มทราบ

5. การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team Games Tournament หรือ TGT) , การแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Team Achievement Division หรือ STAD) เป็นรูปแบบการสอนที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนคล้ายคลึงกัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ การนำเสนอบทเรียน (Class Presentation) การจัดทีม (Team) การแข่งขัน/การทดสอบ (TGTใช้การแข่งขัน ส่วน STADใช้การทดสอบ) การยอมรับความสำเร็จของทีม (Team Recognition)

6. ปริศนาความรู้ (Jigsaw) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ทุกกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมเดียวกันโดยครูผู้สอนแบ่งเนื้อหาของเรื่องที่จะเรียน ออกเป็นหัวข้อย่อยเท่าจำนวนสมาชิกแต่ละกลุ่ม และมอบหมายให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มค้นคว้าคนละหัวข้อย่อย โดยนักเรียนแต่ละคนจะเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง ที่ตนได้รับมอบหมายจากกลุ่ม สมาชิกต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายในหัวข้อเดียวกันจะร่วมกันศึกษา จากนั้นแต่ละคนจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตน เพื่ออธิบายหัวข้อที่ตนศึกษาให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟัง

7. การสืบสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigation) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นบรรยากาศการทำงานร่วมกัน เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และการเรียนรู้ ที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างเหมาะสม กล่าวคือ สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะเลือกหัวข้อย่อย และเลือกวิธีการแสวงหาคำตอบในเรื่องนั้นๆด้วยตัวเอง หลังจากนั้นสมาชิกแต่ละคน จะรายงานความก้าวหน้าและผลการทำงานให้กลุ่มตนเองทราบ

8. การเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization หรือ TAI) เป็นการเรียนการสอนที่ผสมผสานระหว่างการจัดการเรียนแบบร่วมมือ และการเรียนการสอนแบบรายบุคคลเข้าด้วยกัน เน้นการสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถ ส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

9. การเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน (Cooperative Integrated Reading and Composition หรือ CIRC) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่มีองค์ประกอบน่าสนใจ ได้แก่ การ

สร้างกลุ่มอ่าน การจัดกลุ่มย่อย กิจกรรมการอ่านพื้นฐาน การหาเพื่อนช่วยตรวจสอบ การทดสอบ การสอนอ่าน การสอนเขียน เป็นต้น

จากทัศนะของนักวิชาการดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้ที่มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่ศึกษาอย่างมากที่สุด โดยอาศัยการร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และแลกเปลี่ยนความรู้กันระหว่างกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้วิชาหน้าที่พลเมือง เรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยในชั้นเรียนในชั้นเรียนครั้งนี้จะวิจัยในประเด็นต่อไปนี้ ระเบียบวินัยในชั้นเรียนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาหน้าที่พลเมืองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสังเกต มีลักษณะเป็นตารางโดยมีการประเมินให้คะแนน 5 ระดับค่า $\bar{X}$ ที่ได้จากการประเมินจะมีค่าอยู่ระหว่าง 1.00 ถึง 5.00

ผลการวิจัย

ในการทำวิจัยชั้นเรียนเพื่อนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี จำนวน 40 คน ซึ่งผลที่ได้จากการทำวิจัยเป็นดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงผลแบบสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติตามระเบียบวินัยในชั้นเรียนก่อนเรียนของมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี

ลำดับ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	ความหมาย
1	นักเรียนจัดรองเท้าอย่างเป็นระเบียบ	3.57	ดีมาก
2	นักเรียนไม่นำขนมมากินในห้องและไม่ทิ้งเศษขนมในห้องเรียน	2.52	ดี
3	นักเรียนขออนุญาตครูก่อนออกจากห้องเรียนทุกครั้ง	2.42	พอใช้
4	นักเรียนเข้าแถวเมื่อต้องซื้ออาหาร/ส่งงานให้ครู	2.23	พอใช้
5	นักเรียนส่งการบ้านตรงเวลาทุกครั้ง	2.38	พอใช้
6	นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	2.95	ดี
7	นักเรียนเข้าเรียนตรงตามเวลา	2.47	พอใช้
8	นักเรียนไม่โดดเรียนระหว่างเปลี่ยนคาบเรียน	2.90	ดี
9	นักเรียนไม่คุยกันระหว่างที่ครูสอน	2.42	พอใช้
10	นักเรียนมีรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น	2.71	ดี

เฉลี่ยแบบสังเกตก่อนเรียนโดยรวม	2.65	ดี
--------------------------------	------	----

จากตารางที่ 1 พบว่า จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมก่อนเรียนเพื่อรวบรวมข้อมูลของนักเรียนโดยการหาค่าเฉลี่ยของมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี โดยประเมินจากผู้วิจัยพบว่านักเรียนมีค่าเฉลี่ยการประเมินอยู่ที่ 2.65 อยู่ในเกณฑ์ดี

ตารางที่ 2 ตารางแสดงผลแบบสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติตนตามระเบียบวินัยในชั้นเรียนหลังเรียนของมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี

ลำดับ	รายการประเมิน	ห้	ความหมาย
1	นักเรียนจัดรองท่าอย่างเป็นระเบียบ	5	ดีเยี่ยม
2	นักเรียนไม่นำขนมมากินในห้องและไม่ทิ้งเศษขนมในห้องเรียน	3.42	ดี
3	นักเรียนขออนุญาตครูก่อนออกจากห้องเรียนทุกครั้ง	3.09	ดี
4	นักเรียนเข้าแถวเมื่อต้องซื้ออาหาร/ส่งงานให้ครู	3.14	ดี
5	นักเรียนส่งการบ้านตรงเวลาทุกครั้ง	3.23	ดี
6	นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	3.90	ดีมาก
7	นักเรียนเข้าเรียนตรงตามเวลา	3.28	ดี
8	นักเรียนไม่โดดเรียนระหว่างเปลี่ยนคาบเรียน	3.52	ดีมาก
9	นักเรียนไม่คุยกันระหว่างที่ครูสอน	3.23	ดี
10	นักเรียนมีรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น	3.71	ดีมาก
เฉลี่ยแบบสังเกตหลังเรียนโดยรวม		3.55	ดีมาก

จากตารางที่ 2 พบว่า จากการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมหลังเรียนเพื่อรวบรวมข้อมูลของนักเรียนโดยการหาค่าเฉลี่ยของมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี โดยประเมินจากผู้วิจัยพบว่านักเรียนมีค่าเฉลี่ยการประเมินอยู่ที่ 3.55 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก

จากผลการประเมินการพัฒนาการเรียนรู้อาณาที่พลเมือง เรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4 พบว่า โดยภาพรวมของนักเรียนที่สามารถเรียนรู้เรื่องระเบียบวินัยได้ดีมาก เห็นความสำคัญของการรักษาระเบียบวินัยและสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดในชั้นเรียนได้ดีมาก

ครูผู้สอนมีการเริ่มแรงโดยการกล่าวคำชมเชยนักเรียนทุก ๆ คน เพื่อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติตามชั้นเรียน เป็นการพัฒนาการเรียนรู้อาณาที่พลเมืองเรื่องระเบียบวินัยในชั้นเรียนที่นำไปสู่การปฏิบัติจริง เพื่อให้นักเรียนเกิดการซึมซับ และมีจิตสำนึกในการปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัยอันเป็นคุณสมบัติของพลเมืองดีในสังคม

อภิปรายผล

ผลการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบว่าสถาบันครอบครัวและโรงเรียนมีผลอย่างมากต่อการมีระเบียบวินัยของเด็กคนหนึ่ง ครูและผู้ปกครองต้องทำหน้าที่กำหนดให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ว่าสิ่งใดที่เขาสามารถทำได้เป็นพื้นฐานในการพัฒนาการควบคุมตนเองของเด็ก ภายใต้เงื่อนไขที่เด็กเลือกแสดงพฤติกรรมให้เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นเพื่อให้เด็กสามารถใช้ชีวิตอย่างมีอนาคตและอยู่ในโลกของความเป็นจริงได้อย่างมีความสุข ระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม

การวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงปัญหาที่ต้นเหตุจริง ๆ จากการขาดความมีระเบียบวินัยของคนบางส่วนและทำให้ทราบว่าสถาบันครอบครัวและโรงเรียนมีส่วนที่ทำให้เกิดสิ่งที่ดีและสิ่งที่เสียได้เช่นกัน ดังนั้นควรให้ความสำคัญกับระเบียบวินัยในเรื่องที่ตัวนักเรียนรับผิดชอบตนเองได้อย่างเหมาะสมกับวัยของเขา นั่นจะเป็นเหตุให้เขาเริ่มมีระเบียบวินัยในเรื่องใหญ่ ๆ ได้ ประเทศชาติและสังคมโลกก็จะไม่วุ่นวายตรึงที่พลเมืองมีระเบียบวินัยในตนเอง รู้บทบาท และหน้าที่ของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

ควรดำเนินการวิจัยโดยการสังเกตจากสภาพจริงที่นักเรียนเป็นจริง ๆ ในห้องเรียน และควรสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนให้ครบทุกมุมมอง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ครูต้องเพิ่มความมีระเบียบวินัยของนักเรียนขึ้นตามความสมควรของวัยและการเรียนรู้ของนักเรียน และต้องเปิดใจสังเกตพฤติกรรมของเด็กนักเรียน ไม่ควรลำเอียงหรืออคติ หรือมองเรื่องราวแค่ในแง่ลบเดียว

เอกสารอ้างอิง

- ชนัญดา กระทุมทอง และ เมธาพร เสือป่า. (ม.ป.ป.). ความหมายของวินัย. สืบค้น สิงหาคม 1, 2562, จาก <https://me2370.wordpress.com/55555-2/>
- ธนิตย์ สุวรรณเจริญ. (2558). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ(Cooperative Learning). สืบค้น สิงหาคม 2, 2562, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/209790>
- ธีรชัย ภูบาลชื่น, และคณะ (ม.ป.ป.). ความหมายของพลเมือง. สืบค้น สิงหาคม 1, 2562, จาก <https://sites.google.com/site/khwampenphlmeuxngkxhm/khwam-hmay-khxng-phlmeuxng>
- ณัฐนันท์ ศิริเจริญ. (ม.ป.ป.). พลเมืองดีของประเทศชาติและสังคมโลก. สืบค้น สิงหาคม 1, 2562, จาก <https://sites.google.com/site/naththna4726/wicha-hnathi-phlmeuxng>

พิชญา มีอาหาร และ อมรรัตน์ เกตุสวัสดิ์. (ม.ป.ป.). ความหมายของระเบียบวินัย. สืบค้น สิงหาคม 1, 2562, จาก <https://sites.google.com/site/khaniym12prakarkhxthi8/khwam-hmay-khxng-rabeiwb-winay>

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2556). พลเมือง. สืบค้น สิงหาคม 1, 2562, จาก <http://www.royin.go.th/> / พลเมือง